

доловетъ, кога ги снимахъ и прикарвахъ за въ полето къмъ Базанлъкъ. Ний криво лѣво съ голѣми силения и почивки стигнахме въ Шипка, и какво да видешъ, нищо неостанало отъ нея, освѣнъ една черкова опалена, почерняла и пропукната, а всичкитѣ други кѣщи и плодови дървета до основанието съсипани и изсѣчени, гдѣто нищо не останало, мъртва тишина владѣеше изъ нея, сѣкашъ, че пѣкога не е било това цвѣтуща Шипка, да която освѣнъ водитѣ и пѣтецитѣ само не си промѣнили изглѣда, а всичко друго исчезнало и прѣдставлявашъ много жалостна картина, която докарваше до отчаяние челоуѣка. Вѣтръ още по-силно взе да духа долу и ний едвамъ можахме да пристигнемъ въ село Хаса, да пощуваме, а по пѣтѣтъ мнозина ся отбивахъ за Шейново да глѣдатъ още избититѣ и непогребани русси и турци и да си назематъ дрѣххи Шинели за покривание, та ний не се отбихме да не би да замръкнеми на отворено непознато мѣсто на което измираме отъ студъ. Вечеръта спяхме въ единъ полусъборенъ турски пѣвникъ, гдѣто накладохме единъ голѣмъ огень около когото се натрупахме кругомъ едни до други, мжъетѣ на една стърна, жепитѣ на друга и потьмна вечера станахме повече, като пристигнахъ и други отъ по-послѣ; та се печяхме, грѣяхме, топлихме и спяхме. Но какъ сме спали, щото неусѣтихъ дългата нощъ, прѣзъ която бурний вѣтръ ни заглушаваше съ бучението си и усукванието на въздушнитѣ силни течечения и бивахме много пѣти принуждавани отъ въртението на димѣтъ да ся мѣстимъ отъ едно мѣсто на друго, гдѣто тѣй или инакъ прѣкарахме нощъта и приближи да ся съмнова, а пакъ да ся чуеше гласѣтъ на петельтъ сега бѣше невъзможно, едно отъ вѣтрѣтъ, друго защото бѣхъ избити и несществувахъ изъ запустелитѣ околни изгорени и полуразвалени села.

Утрѣньта на 7-ий Януарий въ сѣбота станахме много рано, вѣтрѣтъ на съмновение като че ли съ пожъ се прѣсѣче и врѣмето утигна, поогрѣхме се, постегнахме се и се упѣтихме въ зори рано, рано къмъ Базанлъкъ, когото изминахме при изгрѣвание на слънцето а женитѣ